

ΔΙΣ: Προς παραμυθία και ενίσχυση των πιστών

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Την αποστολή της Εγκυκλίου προς την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών και τις Ιερές Μητροπόλεις της Εκκλησίας της Ελλάδος με σκοπό την παραμυθία και ενίσχυση των πιστών εν όψει των υγειονομικών περιοριστικών μέτρων, αποφάσισε η Διαρκής Ιερά Σύνοδος κατά τη συνεδρίασή της που ολοκληρώθηκε σήμερα, μία ημέρα πριν από το δεύτερο καθολικό lockdown στη χώρα:

“Είναι η ώρα να μετατρέψουμε την δική μας α-δυ-να-μία σε δύναμη. Με την χάρη να αυξήσουμε την πι-στη μας στον Τρι-α-δικό Θεό. Να συνδέσουμε συ-νει-δητά την ζωή μας με την ζωή της Εκ-κλη-σίας. Να καλλιεργήσουμε τις αρετές της υπομονής, της τα-πεί-νω-σης και, κυ-ρίως, της μετάνοιας που θα μας οδηγήσει στην λύτρωση. Η προ-σευχή μας να γίνει καρ-δι-ακή, έν-τονη, τα-κτική για ό-λους τους συνανθρώπους μας, ιδιαίτερα για το ι-α-τρικό και νο-ση-λευ-τικό προ-σω-πικό που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της μάχης για να βοηθήσουν τον πάσχοντα άνθρωπο” αναφέρεται χαρακτηριστικά

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟ

«Τέ-κνα ἐν Κυ-ρίῳ ἁ-γα-πητά,

Οἱ ἄν-θρω-ποι, ὅσο δυ-να-τοί κι ἂν εἶ-ναι, αἰ-σθά-νον-ται τήν ἁ-νάγκη κά-που νά ἁ-κουμ-πή-σουν ὅ-ταν τούς συν-τα-ράσ-σουν οἱ δο-κι-μα-σίες τῆς ζωῆς. Ἡ ἁ-νάγκη αὐτή γί-νε-ται ἐν-το-νό-τερη τώρα πού βρι-σκό-μα-στε ἀν-τι-μέ-τω-ποι μέ τήν σο-βαρή ἔ-ξαρση τῆς παν-δη-μίας τοῦ κο-ρω-νοῖου. Τοῦ ἰοῦ, πού ἐδῶ καί ἄρ-κε-τούς μῆ-νες ἀ-πει-λεῖ ἐ-πι-κίν-δυνα τήν ἀν-θρω-πό-τητα χω-ρίς νά κά-νει δι-α-κρί-σεις. Τοῦ ἰοῦ, πού ἦρθε καί ἄλ-λαξε ρι-ζικά τήν κα-θη-με-ρι-νό-τητα τῶν ἀν-θρώ-πων, μέ πε-ρι-ο-ρι-σμούς, ἐμ-πό-δια, ἀ-παι-τή-σεις, στε-ρή-σεις, οἱ ὁ-ποῖες ὅλο καί ἐν-τεί-νον-ται. Βέ-βαια τά ἐ-ρω-τή-ματα δι-αρ-κῶς πλη-θαί-νουν. Γι-ατί δο-κι-μά-ζε-ται ἡ ἀν-θρω-πό-τητα; Γι-ατί ὁ Θεός ἄρ-γεῖ; Τί φταίει; Ὅσο ἡ ἀ-πάν-τηση ἄρ-γεῖ, τόσο πε-ρι-σό-τερο ἐλ-λο-χεύει ὁ κίν-δυ-νος τοῦ δι-χα-σμοῦ καί τῆς ἀ-πό-γνω-σης.

Τό ἴ-διο βα-σα-νι-στικό ἐ-ρώ-τημα ἀ-πηύ-θυνε καί ὁ Ἀ-πό-στο-λος Παῦ-λος πρὸς τόν Θεό γιά νά λά-βει τήν ἀ-πάν-τηση: «Ἄρ-κεῖ σοι ἡ χά-ρις μου. Ἡ γάρ δύ-να-μὶς μου ἐν ἀ-σθε-νεῖᾳ τε-λει-οῦ-ται». Ὅσο κι ἂν φαί-νε-ται ἀν-τι-φα-τικό αὐτό, ἡ δύ-ναμη τοῦ Θεοῦ φα-νε-ρώ-νε-ται μέσα στήν ἀ-δυ-να-μία τοῦ ἀν-θρώ-που. Αὐτό γρά-φει ὁ Ἀ-πό-στο-λος Παῦ-λος στούς Κο-ριν-θί-ους.

Τρεῖς φο-ρές πα-ρε-κά-λεσε τόν Κύ-ριο νά τόν ἀ-παλ-λά-ξει ἀπ-ό τήν ἀρ-ρώ-στια καί ἡ ἀ-πάν-τησή του ἦ-ταν: «Σοῦ ἄρ-κεῖ ἡ χάρη μου».

Εἶ-ναι δυ-να-τόν, μέσα ἀπό τήν ἀ-δυ-να-μία τοῦ ἀν-θρώ-που νά φα-νε-ρώ-νε-ται ἡ δύ-ναμη τοῦ Θεοῦ; Ὅσο κι ἂν αὐτό φαί-νε-ται γιά τήν ἀν-θρώ-πινη λο-γική ἀν-τι-φα-τικό, στήν πρα-γμα-τι-κό-τητα δί-νει μία ἀ-πάν-τηση στό ἐ-ρώ-τημα τοῦ κάθε ἀν-θρώ-που.

Ἡ λύση βρί-σκε-ται στήν λέξη χάρη. «Σοῦ ἄρ-κεῖ ἡ χάρη μου». Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ εἶ-ναι ἕνα νέο πρῖ-σμα, ὑπεράνω τῆς ἀν-θρώ-πινης λο-γικῆς, ἡ ὁ-ποία θέ-λει ὅλα νά

τά κα-τα-λά-βει. Μέ τήν χάρη ὁ ἄν-θρω-πος βλέ-πει τόν πόνο ὡς δω-ρεά, τήν ἄρ-ρώ-στια σάν εὐ-και-ρία γιά προσέγγιση τοῦ Θεοῦ, τίς τα-λαι-πω-ρίες σάν ἀ-νύ-ψωση σέ μία σφαῖρα ἁλ-λης βι-ο-τῆς. Ὅπως-δή-ποτε, αὐτό δέν εἶ-ναι εὐ-κολο γιά τίς ἀν-θρώ-πι-νες δυ-νά-μεις, μᾶλ-λον ἀ-δυ-να-μίες, ἀλλά εἶ-ναι δυ-νατόν μόνο μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ.

Εἶ-ναι ἡ ὥρα νά με-τα-τρέ-ψουμε τήν δική μας ἀ-δυ-να-μία σέ δύ-ναμη. Μέ τήν χάρη νά αὐ-ξή-σουμε τήν πί-στη μας στόν Τρι-α-δικό Θεό. Νά συν-δέ-σουμε συ-νει-δητά τήν ζωή μας μέ τήν ζωή τῆς Ἐκ-κλη-σίας. Νά καλ-λι-ερ-γή-σουμε τίς ἀ-ρε-τές τῆς ὑ-πο-μο-νῆς, τῆς τα-πεί-νω-σης καί, κυ-ρίως, τῆς με-τά-νοιας πού θά μᾶς ὀ-δη-γή-σει στήν λύ-τρωση. Ἡ προ-σευχή μας νά γί-νει καρ-δι-ακή, ἔν-τονη, τα-κτική γιά ὅ-λους τούς συ-ναν-θρώ-πους μας, ἰ-δι-αί-τερα γιά τό ἰ-α-τρικό καί νο-ση-λευ-τικό προ-σω-πικό πού βρί-σκε-ται στήν πρώτη γραμμή τῆς μά-χης γιά νά βο-η-θή-σουν τόν πά-σχοντα ἄν-θρωπο. Ἄς προ-σευ-χό-μεθα γιά τήν ἱ-αση τῶν ἀν-θρώ-πων πού τούς ἐ-πι-σκέ-φθηκε ἡ ἀ-σθέ-νεια, οἱ ὀ-ποῖ-οι μπο-ρεῖ νά εἶ-ναι ἄν-θρω-ποι τῆς δι-πλα-νῆς πόρ-τας. Ἄς προ-σευ-χό-με-θα γιά ὅ-σους στε-ρή-θη-καν ἀ-γα-πη-μέ-να πρό-σω-πα ἐξ αἰ-τί-ας τῆς παν-δη-μίας. Ἄς προ-σευ-χό-με-θα γιά τούς νέ-ους μας, οἱ ὀ-ποῖ-οι, μέ-σα ἀ-πό αὐ-τήν τήν δυ-σκο-λί-α τῆς παν-δη-μίας, μπο-ροῦν νά ὤ-ρι-μά-σουν συ-νει-δη-το-ποι-ών-τας πῶς τί-ποτε δέν εἶ-ναι αὐ-το-νό-ητο σέ αὐ-τόν τόν κό-σμο. Ἄς προ-σευ-χό-μεθα γιά τίς ψυ-χές ὀ-σων ἔ-φυ-γαν γιά τόν οὐ-ρανό, λόγω αὐ-τῆς τῆς φο-νι-κῆς ἱ-ω-σης. Ἡ ἀ-γι-α-στική χάρη θά μᾶς βο-η-θή-σει νά ἀ-να-πτύ-ξουμε ὑ-ψηλό αἴ-σθημα ἀ-το-μι-κῆς εὐ-θύ-νης, ἀλλά καί ἀ-πο-λύ-του σε-βα-σμοῦ στόν συ-νάν-θρωπο.

Οἱ πιστοί δι-και-ο-λο-γη-μένα ζη-τοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς ἀ-παλ-λά-ξει ἀπό κά-ποια ἀ-σθέ-νεια, ἀπό πόνο ἢ τα-λαι-πω-ρία. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ὡς ἀ-πάν-τηση μᾶς δί-νει τήν δυ-να-τό-τητα νά ἀν-τέ-ξουμε. Ἀ-να-ζη-τοῦμε τήν ἀ-σφά-λεια κοντά στόν Θεό, ἀλλά καί στήν ποι-μαί-νουσα Ἐκ-κλη-σία, ἡ ὀ-ποία ἐν-δι-α-φέ-ρε-ται κυ-ρίως γιά τήν ὑ-γεία τῆς ψυ-χῆς, ἀλλά δέν ἀδι-α-φο-ρεῖ γιά τήν ὑ-γεία τοῦ σώ-μα-τος τῶν πι-στῶν. Τό σῶμα εἶ-ναι ναός τοῦ Ἀ-γίου Πνεύ-μα-τος. Σέ αὐτό τό πλαί-σιο, ἡ Ἐκ-κλη-σία δί-νει με-γάλη προ-σοχή στά πο-ρί-σμα-τα τῆς ἰ-α-τρι-κῆς, ἀ-να-φο-ρικά μέ δύ-σκολα δι-λή-μματα βι-ο-η-θι-κῆς, ὅ-πως με-τα-μο-σχεύ-σεις, ἀν-τι-με-τώ-πιση παν-δη-μίας καί ἄλλα, τά ὀ-ποῖα ἰ-α-τρικά πο-ρί-σμα-τα σέ-βε-ται, ὅ-ταν δέν στε-ροῦν ἀπό τούς ἀν-θρώ-πους τήν σω-τη-ρία.

Τό «ἀγ-κάθι» στό σῶμα τοῦ Παύ-λου, ὅ,τι κι ἂν ᾗ-ταν αὐτό, δέν ἐμ-πό-δισε τό ἰ-ε-ρα-πο-στο-λικό του ἔργο πού ἐ-κτεί-νε-ται σέ ὅλη τήν τότε οἰ-κου-μένη, δέν στα-μά-τησε τήν συγ-γραφή τῶν ἐ-πι-στο-λῶν του. Δέν τόν ἐμ-πό-δισε νά ἐ-πι-σκε-φθεῖ, ξανά καί ξανά, τίς Ἐκ-κλη-σίες πού ἱ-δρυσε. Δέν τόν ἐμ-πό-δισε νά γρά-φει ἐ-παι-νε-τικά λό-για γιά τούς χρι-στι-α-νοὺς πα-ρα-λῆ-πτες τῶν

ἐ-πι-στο-λῶν ἢ γιὰ τούς συ-νερ-γά-τες του. Ὁ Παῦ-λος δέν ἄ-φησε τήν πι-κρία του γιὰ τόν δικό του πόνο νά ἐ-πη-ρε-ά-σει τήν συμ-πε-ρι-φορά του πρὸς τούς ἄλ-λους.

Ἔτσι καί ἐ-μεῖς, με-τα-τρέ-πον-τας τήν ἄ-δυ-να-μία σέ δύ-ναμη μπο-ροῦμε νά μήν ἄ-φή-σουμε τί-ποτα νά στα-θεῖ ἐμ-πό-διο στόν δρόμο γιὰ τήν Βα-σι-λεία τῶν Οὐ-ρα-νῶν.

Ἡ ἱ-ερά Σύ-νο-δος τῆς Ἐκ-κλη-σίας τῆς Ἑλ-λά-δος, συμ-πά-σχουσα καί συ-να-γω-νι-ζό-μενη μέ τούς πι-στούς, ἐ-πα-να-λαμ-βά-νει μαζί μέ τόν Ἀ-πό-στολο Παῦλο: «τίς ἄ-σθε-νεῖ, καὶ οὐκ ἄ-σθενῶ; τίς σκαν-δα-λί-ζε-ται, καί οὐκ ἐγώ πυ-ροῦ-μαι; εἰ καυ-χᾶ-σθαι δεῖ, τά τῆς ἄ-σθε-νείας μου καυ-χή-σο-μαι. Ὁ Θεός καί πα-τήρ τοῦ Κυ-ρίου ἡμῶν Ἰη-σοῦ Χρι-στοῦ οἶ-δεν, ὁ ὢν εὐ-λο-γη-τὸς εἰς τούς αἰ-ῶ-νας, ὅτι οὐ ψεύ-δο-μαι».

Λαέ τοῦ Θεοῦ ἡ-γα-πη-μένε, «ἀν-δρί-ζου, καί κρα-ται-ού-σθω ἡ καρ-δία σου, καί ὑ-πό-μει-νον τόν Κύ-ριον», γιὰ νά ἀκούσεις τήν στορ-γική φωνή τοῦ Ἀρ-χη-γοῦ τῆς Ζωῆς καί Τε-λει-ω-τοῦ τῆς πίστεώς μας Ἰη-σοῦ Χρι-στοῦ: «ἀπαλείψω πᾶν δάκρυον ἀπό τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν»».